

ТОМЕНКО Д. В., аспірант кафедри публічного управління та адміністрування

Полтавський державний аграрний університет

ГРОМАДСЬКИЙ АКТИВІЗМ СЕРЕД СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ ЯК СКЛАДОВА РОЗВИТКУ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Щороку термін «молодіжна політика» звучить все частіше та стає більш важливим. Реалізацією молодіжної політики займаються окремі організації, які є «посередниками» між органами державної влади та молоддю.

Молодь до 30 років сьогодні – це половина населення світу [1]. Існує думка, що це байдужі люди, які не прагнуть навчатись та працювати, егоїстичні та зациклені на своїх гаджетах, недостатньо досвідчені, не цікавляться політикою, активною громадською позицією та покращенням громад. Незаперечно такі особи є. Натомість є й ті, хто своїм прикладом демонструють повну протилежність таким стереотипам. Сьогодні їм недостатньо просто навчатись, вони прагнуть всебічного розвитку себе як особистості; недостатньо просто працювати та отримувати заробітну платню, вони прагнуть розвиватись як кар'єрно так і професійно, недостатньо говорити про проблеми, вони долучаються до громадських утворень та рухів аби власноруч долучитися до викорінення тих чи інших проблем в громаді.

Поняття «активізм» сьогодні значно ширше, ніж здається на перший погляд. Активіст – це не лише громадський діяч або член студентської організації. Додаткова активність може полягати в організації власних проєктів, участі в різноманітних конкурсах та освітніх ініціативах, практиці наукової роботи, участі в програмах мобільності, журналістиці

(наприклад, в тих же студентських організаціях), участі у художній самодіяльності, спортивних змаганнях та інших гуртках тощо.

Беручи до прикладу студентські роки, коли молодь вступає на навчання до ЗВО, її, зазвичай, зустрічають з урочистостями, посвячують в студенти (неформальна зустріч зі студентським активом), всіляко розвивають. Але зрозуміло, що кожен здобувач унікальний. Є ті, хто буде у захопленні від студентського життя та намагатиметься взяти від нього максимум, долучаючись до різноманітних проектів та втілюючи власні, а є ті, хто вважатиме це даремно витраченим часом.

В кожному ЗВО існують проблеми. Відповідно чекати, що вони вирішаться самі по собі, чи кимось іншим – хибна стратегія, так як чимала частина проблем в українських університетах вирішується саме завдяки небайдужим студентам, які опосередковано беруть участь в його управлінні. Мова йде про здобувачів, які, попередньо об'єднавшись в організації (раду, парламент, сенат, профспілку), у вільний від навчання час присвячують свій час та зусилля розвитку молодіжної інфраструктури та урізноманітненню студентського життя молоді у ЗВО.

Як показує наш власний досвід, кожен набір нових здобувачів відрізняється своїм баченням «ідеальної картинки» сучасного університету: з належним сучасним оснащенням, модернізованими підходами до викладання та освоєння матеріалу, де в позааудиторний час завжди є доступний перелік можливих активностей, куди можна долучитись. З'являються ті, які розуміють, що очікування не співпадають з реальністю, розчаровуються, 1–2 роки вчаться і йдуть на роботу (частина без вагомих на те причин). Натомість є ті, які всіляко намагаються самостійно створювати, чи долучатись до ініціатив зі створення всіх необхідних умов та можливостей, аби студентська молодь запам'ятала свої

роки офіційного перебування в статусі «молодої людини», як недаремно згаяні, а витрачені з користю для себе, оточуючих та громади.

Але з кожним роком віднаходити та втримувати (чим, зазвичай, займаються старшокурсники) таких людей все складніше. Вимушена адаптація до зовнішніх умов на початку 2020 року зіграла свою негативну роль, відповідно особи які брали участь в попередніх активностях 2019 року, в цьому 2022-ому році, вже закінчують бакалавріат. Також варто наголосити, що далеко не кожна студентська організація в Україні змогла адаптуватись до онлайн-формату та побудувати нову культуру взаємодії зі здобувачами – своєю цільовою аудиторією. Відповідно вже 3 набори здобувачів вимушені навчатись та брати участь в тих ініціативах, проведенню яких не заважають карантинні обмеження (якщо ж актив проводить бодай щось). Але зрозумілим залишається той факт, що будь-яка онлайн-подія не матиме такого ж успіху, як офлайн-версія, через низку причин, серед яких брак F2F-спілкування, неналежний рівень самоорганізації та самомотивації здобувачів, величезна кількість подразників в онлайні тощо.

Зміни в Україні починаються з кожного її громадянина без розмежування по віку. Все ж розворушити людей, які надають перевагу серіалам, комп'ютерним іграм, а не соціально-важливим подіям є викликом. Та навіть дії однієї людини на локальному рівні, які в подальшому можуть запалити інших, являються важливою складовою у побудові культури небайдужості до розвитку власної громади [2].

Сучасна українська молодь є дуже прогресивною. Але, все ж до цього часу існує стереотип, що молодь – це люди, які постійно сидять в телефонах, чи в навушниках. Їм все одно на все, що відбувається навколо них та в світі. Їм головне в клуби ходити і розважатись. Тут є доля правди і неправди [3].

Адже, якими б важливими, цінними, суттєвими не були дії небайдужих громадських активістів, все одно є і будуть люди, які таку позицію взагалі не розділяють. Сьогодні, при розповідях про особисту громадську активність, можна почути докори, що натомість можна було влаштуватись на роботу, отримувати бодай якісь кошти, а не жити активностями єдиними.

Активісту може боліти за відсутність публічного простору для молоді в місті чи селі, непокоїти покинута будівля, проходити повз яку вже небезпечно, або він постійно бачить, як рідні чи близькі постять фейки і бажає організувати навчальний курс з медіаграмотності. Але в цій проблемі можливості бачить він, його команда та зацікавлені особи. Та завжди будуть ті, хто буде засуджувати ці дії. Будуть люди, які не проявлятимуть жодної зацікавленості та не даватимуть хоч якогось фідбеку. Адже вони менше орієнтовані на розвиток, або не орієнтовані на нього взагалі. І часто справа тут не у відсутності можливостей, а в байдужості та ліні.

Думати, що є активісти, які все зроблять, або політики що все вирішать – не варто. Адже теза, що «там нагорі» є кому думати, хибна. Бо це не проблеми десь там (вони в університетах, річках, дворах, парках, що оточують кожного), а їх наслідки вже себе проявляють. Натомість сьогодні є чимало можливостей та шляхів поєднувати свою небайдужу позицію з роботою, або взагалі зробити це місцем своєї роботи.

З кожним роком кількість свідомих змінотворців зростає. Цьому причиною кількість неформальних навчань, грантові програми, менторська підтримка. Натомість, критики були, є і будуть, але у силах активістів зробити так, щоб людей, які відкриті до суспільно-важливих дій, розуміють їх, сприяють позитивним змінам та готові самостійно їх втілювати ставало більше (в позитивному значенні).

З часом в майбутньому ці громадські активісти йдуть далі, приходять до влади і втілюють зміни вже на рівні всієї громади. При цьому розуміючи, що питання, що стосуються молоді має обов'язково вирішуватись в тісній реальній комунікації з цією ж молоддю. Адже хто, як не молодь, розуміє потреби інших молодих людей та знає, що їм потрібно.

ЛІТЕРАТУРА

1. Час для молоді: як молоді люди змінюють світ вже зараз. URL : <https://ukraine.unfpa.org/uk/how-young-people-are-changing-the-world-right-now> (дата звернення 03.05.2022р.)
2. Студенти здатні змінити свій університет. URL : <https://life.pravda.com.ua/society/2020/01/16/239581/> (дата звернення 04.05.2022р.)
3. Студентське самоврядування для «чайників». URL : https://hgi.org.ua/?ch=SS_kniga (дата звернення 04.05.2022р.)